

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan 2 vol

Epopeea dragostei

Fausta

Fausta învinsă

Pardaïllan și Fausta

Iubirile lui Chico

Fiul lui Pardaïllan

Comoara Faustei

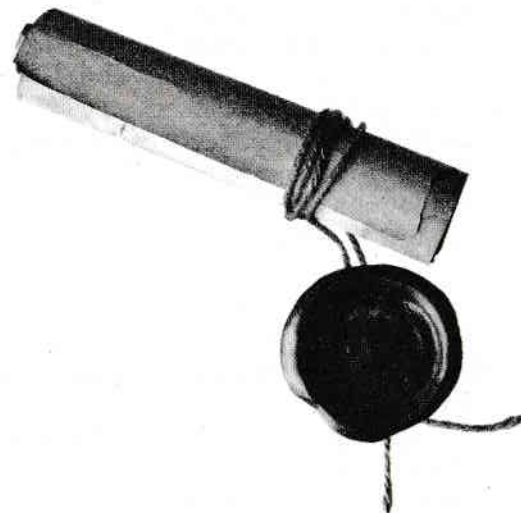
Sfârșitul lui Pardaïllan

Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Pardaïllan

1

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Pardaillan vol 2
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2022, Bitbrain 2023
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Bitbrain srl
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN ISBN 978-606-050-206-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Pardaillan / Michel Zévaco. - București : Dexon, 2021
2 vol.
ISBN 978-606-050-217-3
Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-050-206-7

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL
1
Cei doi frați

Casa era mică, nu avea decât parter, iar aspectul îi era sărăcăcios.

Lângă de o fereastră deschisă, așezat într-un fotoliu cu blazon, era un bătrân voinic, cu părul alb: avea un aspect aspru, asemănător căpitanilor care au supraviețuit epopeelor războinice din vremea regelui Francisc I.

Fixa cu o privire posomorâtă masa enormă, gri, a castelului feudal al neamului Montmorency, care în depărtare își înălța orgolios către cer turnurile amenințătoare.

Întoarse privirea. Un suspin, teribil ca un blestem nemărturisit, îi umflă pieptul.

— Fiica mea?... Unde este fiica mea? întrebă el.

O servitoare care deretica îi răspunse:

— Domnișoara s-a dus în pădure să culeagă lăcrămioare.

Fruntea bătrânului fu luminată de o expresie de inefabilă tandrețe; surâse cu drag și murmură:

— Da... E adevărat... a venit primăvara. Gardurile vii sunt înmiresmate. Fiecare copac pare un uriaș buchet. Totul râde, totul cântă, pretutindeni vezi doar flori. Dar cea mai frumoasă floare, e draga mea Jeanne, nobila și pura mea copilă...

Spunând acestea, privirea i se îndreptă din nou către silueta mărească a castelului înălțat pe o colină, asemenea unui monstru de piatră care-l pândea din depărtare...

— Tot ceea ce urâsc se află acolo! mormăi el. Acolo este puterea care m-a sfârșămat, care m-a distrus! Da, eu, seniorul de Piennes, odinioară stăpânul întregii regiuni, am ajuns să duc o viață mizerabilă, aici, în acest sărman colț de țară pe care mi l-a lăsat rapacitatea conetabilului!... Dar ce spun eu oare, smintitul de mine? Nu încearcă el chiar acum să mă alunge de pe acest petec de pământ, ultimul nostru refugiu?!... Cine știe dacă mâine fiica mea va mai avea un acoperiș deasupra capului!... Of, Jeanne... Tu culegi flori... Poate ultimele tale flori!...

Doă lacrimi săpară o dără amară printre zbârciturile acestui chip disperat. Deodată, pâlî înspăimântat: un cavaler înveșmântat în negru descălecă în fața casei, apoi intră și se înclină în fața lui!...

— Infernul!... Judecătorul lui Montmorency!...

— Senior de Piennes, tocmai am primit din partea stăpânului meu, conetabilul, o hârtie pe care mi s-a ordonat să v-o aduc de îndată la cunoștință.

— O hârtie, murmură bătrânul, în timp ce un fior de neliniște îl străbătu din cap până-n picioare.

— Sire, misiunea mea este neplăcută: hârtia asta este o copie a unei hotărâri a Parlamentului din Paris, cu data de ieri, sâmbătă 25 aprilie a anului 1553.

— O hotărâre a Parlamentului! exclamă seniorul de Piennes îndreptându-se și încrucișându-și brațele. Vorbiți, domnule. Ce nouă lovitură mi-a rezervat ura conetabilului? Să vedem! Spuneți!

— Sire, spuse judecătorul cu o voce rușinată, hotărârea arată că dumneavoastră ocupați pe nedrept domeniul Margency; că regele Ludovic al XII-lea și-a depășit atribuțiile dându-vă proprietatea asupra acestui pământ care trebuie să se reîntoarcă familiei Montmorency și că sunteți obligat să restituiți castelul, câțunul, pășunile și pădurea în decurs de o lună...

Seniorul de Piennes nu făcu nicio mișcare, niciun gest. O paloare înspăimântătoare se răspândește pe chipul său și, în tăcerea încăperii, pe când afară se auzea cântecul unei mierle cu cap negru de pe o crenguță înflorită de prun, vocea sa tremurătoare se făcu auzită, din ce în ce mai tare:

— O! bunul meu rege Ludovic al XII-lea! Și tu, ilustre Francisc întâiul! Veți ieși oare din morminte pentru a vedea cum este tratat cel care, pe patruzeci de câmpuri de bătălie, și-a riscat viața și și-a vărsat sângele? Reînviați, stăpânii mei! Veniți, și veți asista la marele spectacol oferit de bătrânul soldat despuiat bătând drumurile Franței ca să cerșească o bucăică de pâine!

În fața acestei disperări, judecătorul începu să tremure, impresionat. Parcă pe furiș, puse pe o masă documentul blestemat și, mergând cu spatele, ieși din încăpere și o luă la fugă. Atunci, în sârmana căsuță se auzi un strigăt sfâșietor:

— Dar fiica mea! Fiica mea! Jeanne a mea! Fiica mea este fără un acoperiș deasupra capului! Jeanne a mea este lipsită de pâine! Montmorency! Fii blestemat tu și toți ai tăi!

Bătrânul își întinse pumnii strânși înspre castel, ochii săi rămaseră ficeși, trăsăturile i se crispară... și leșină.

Catastrofa era înspăimântătoare. Într-adevăr, Margency, care de vremea lui Ludovic al XII-lea aparținea seniorului de Piennes era tot ceea ce îi mai rămăsese din vechea splendoare a acestui om care odinioară guvernase Picardia. Din năruita sa avere nu-i mai rămăsese ca loc de refugiu decât această sârmană bucată de pământ înfiptă în mijlocul domeniului conetabilului. Doar o singură bucurie îl mai legase până atunci de această viață, o bucurie fără margini și atât de curată: fiica sa Jeanne, iubirea și adorata sa.

Sârmanul venit al domeniului Margency îi asigura fetei cel puțin un trai demn. Acum, era sfârșitul! Hotărârea Parlamentului însemna, pentru Jeanne de Piennes și pentru părintele ei nefericit, însăși mizeria, mizeria rușinoasă, mizeria sinistă, ceea ce poporul, cu geniul său lingvistic a denumit: *sărăcia lucie*, mizeria neagră!

Jeanne de Piennes avea șaisprezece ani; zveltă, gingașă, mândră, de o eleganță rafinată, ea părea o creatură făcută pentru a încanta ochiul, o emanație a acelei primăveri încântătoare, asemănătoare, în grația ei puțin sălbatică, unei flori de măceș care tremură înrourată sub mângăierea dulce a celor dintâi raze ale răsăritului de soare.

În această duminică, 26 aprilie 1553, ea ieșise din casă, ca în fiecare zi, la aceeași oră. Intrase în pădurea de castani ce aparținea domeniului Margency. Era către seară. Pădurea era parcă îmbălsămată, parfumul se răspândea în valuri. În aer plutea iubirea. Ajunsă sub copaci, Jeanne, grăbită, cu o mână apăsată pe inimă, începu să meargă tot mai repede, murmurând:

— Voi îndrăzni oare să-i spun? În seara asta, da, în seara asta voi vorbi!... îi voi spune secretul teribil... dar atât de iubit!

Deodată, două brațe puternice, dar drăgăstoase, o îmbrățișară. O gură fremătătoare îi căuta buzele:

— În sfârșit! dragostea mea...

— François al meu! dragul meu stăpân...

— Dar ce ai, iubita mea? Tremuri...

— Ascultă, ascultă, iubitul meu François... Oh! nu îndrăznesc...

El se aplecă și o înlănțui și mai strâns. Era un băiat frumos, cu o privire deschisă, un chip drăgălaș, cu o frunte înaltă și liniștită. Dar... acest tânăr se numea François de Montmorency!... Da! era fiul cel mare al conetabilului Anne, care tocmai îi smulsese seniorului de Piennes cel de pe urmă refugiu!

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaillan (2 vol)

Epepeea dragostei

Fausta

Fausta învinsă

Pardaillan și Fausta

Iubirile lui Chico

Fiul lui Pardaillan

Comcara Faustei

Sfârșitul lui Pardaillan

Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Pardaillan 2

Autor: Michel Zévaco
Titlu original: Les Pardaillan
Titlu: Pardaillan vol 2
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2022 Bitbrain 2023

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-207-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Pardaillan / Michel Zévaco. - București : Dexon, 2021
2 vol.

ISBN 978-606-050-217-3

Vol. 2. - 2021. - ISBN 978-606-050-207-4

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

32
CAPITOLUL

Domnul de Pardaillan-tatăl

Cu circa două luni înaintea evenimentelor pe care le-am prezentat, în fața unicului han din Ponts-de-Cé, de lângă Angers, într-o seară rece, se opriă doi bărbați. Unul dintre ei avea uniformă și ținuta unui căpitan, iar celălalt părea să-i fie scutier.

Așa-zisul căpitan era mareșalul de Damville care, venind dinspre Bordeaux, făcuse un ocol în drumul său spre Paris, pentru a se opri la Ponts-de-Cé. Probabil că nu dorea să atragă atenția asupra lui, și de aceea arăta atât de modest.

Pe de altă parte însă, dacă făcuse acest ocol destul de mare, asta nu se datora nici plăcerii de a admira atât de frumoasele peisaje din Anjou, cu pădurile lor stufoase ce se profilau pe un cer satinat, cu râurile leneșe și lasive care abia se târau printre câmpurile înverzite, nici pentru a se răcori cu vinul limpede și spumos, mâncând tochitura atât de vestită care se pregătea în acest sat plin de poezie, în sfârșit nici pentru a spune vorbe dulci frumoaselor țărănuțe, ce purtau vestitele bonete albe și care treceau drept cele mai drăgălașe și mai puțin sperioase din întreg cuprinsul Franței.

Pur și simplu, mareșalul avea o întâlnire la hanul din Ponts-de-Cé.

Aproape din clipă în clipă, scutierul ieșea înaintea hanului și cerceta din priviri drumul ce venea dinspre Angers.

La ora opt, hangiuul vru să-și închidă porțile, dar mareșalul de Damville îl opri, spunându-i că așteaptă pe cineva.

Când se întunecă de tot, în fața hanului se opri un cavaler care, fără a descăleca, îi întrebă pe cei de afară dacă la han nu este cineva care sosise de câțva timp. Auzind că, într-adevăr, la han au tras un cavaler cu scutierul său, călărețul descălecă și intră. Când Henri de Montmorency îl văzu intrând, îi făcu un semn. Cum noul venit făcu și el același semn, mareșalul închise ușa cu grijă și întrebă repede:

— Veniți de la castelul din Angers?

— Da, monseniore.

— Aveți să-mi transmiteți ceva din partea ducelui?

— Care duce, monseniore? îl întrebă, rezervat, călărețul.
 — Păi... cel care trebuia... Să facă zilele astea o vizită... La castel.
 — Nu vreți să fiți mai precis, monseniore?
 — Ducele de Guise! răspunse cu voce scăzută Montmorency.
 — Ne-am pus de acord... Scuzați-mi toate aceste precauțiuni, domnule mareșal, dar suntem supravegheați...
 — Nu-i nimic! Guise mai este în Angers?
 — Nu. A plecat acum trei zile spre Paris. Ducele d'Anjou a plecat ieri.
 — Știți cumva dacă au ajuns la vreo înțelegere?
 — Nu cred, monseniore. Ducele d'Anjou este prea preocupat de „miciuții” săi și de bigudiuri...
 — Îmi aduceți deci vreo înștiințare din partea lui Henri de Guise?
 — Da, monseniore, și anume...

Bărbatul coborî vocea:

— În seara zilei de 30 martie, la ora nouă și jumătate seara, la hanul La Devinière din Paris, pe strada Saint-Denis. Ați reținut, domnule mareșal?

— Îmi voi aminti.

— Veți întreba de domnul de Ronsard, poetul. Să fiți mascat și să vă puneți o pană roșie la tocă.

— Deci: 30 martie, seara, strada Saint-Denis, La Devinière. Asta-tot?

— Da, monseniore. Pot să mă retrag? Nu trebuie ca absența mea să fie observată...

— Sigur că da, prietene, poți pleca...

— V-as fi recunoscător dacă i-ați aminti domnului duce de Guise că mi-am îndeplinit misiunea și că sunt al domniei-sale trup și suflet, deși fac parte din suita ducelui d'Anjou... în aparență!

— Fii fără grijă. Cum te cheamă?

— Maurevert, gata să vă servească și aici, și la Paris unde voi ajunge curând.

Și, după ce își făcu reverența, Maurevert plecă; după câteva clipe, mareșalul îi auzi calul galopând spre Angers.

— Iată o mutră de ticălos, se gândi el. Cum de se poate folosi Guise de asemenea slujitori?... Iată-l că astăzi își trădează stăpânul... Cine ne poate oferi garanții că mâine nu ne va trăda pe noi? Cât despre întâlnirea asta din strada Saint-Denis, mă voi duce, dar nu înainte de a-mi lua câteva măsuri de siguranță.

Cititorii noștri l-au însoțit deja pe mareșal la întrunirea de la hanul Devinière, în seara de pomină în care Ronsard și poeții din grupul lui se prefăcuseră că ucid un țap, iar ducele de Guise și acoliții săi căutau mijloacele de a-l ucide pe rege...

După plecarea lui Maurevert, scutierul urcă în camera mareșalului, la primul etaj, dând spre curtea în care se aflau grajdurile.

— Ne vom continua drumul, monseniore? întrebă el.

— Nici gând, pe onoarea mea; vom sta aici la noapte; să fii însă gata mâine dimineață la prima oră; trimite-mi acum ceva de mâncare, căci drumul până aici m-a făcut să-mi crească pofta...

Scutierul se retrase în grabă pentru a duce la îndeplinire poruncile stăpânului. În același moment, Henri de Montmorency auzi sub fereastra lui niște urlete furioase ce veneau din curtica interioară.

— Și eu vă spun că nu-l veți așeza acolo, la dracu! Sunt sau nu stăpân în hanul meu?

— Iar eu îți spun că va sta unde l-am pus! Pe Pilat! Pe Barabas!

— Ah! vocea asta! își zise Henri tresărind.

— Grajdul ăsta este numai pentru caii marilor seniori! țipa cât îl ținea gura hangiu.

— Iar eu îți spun că niciodată calul meu nu va merge în staul cu nenorocitele tale de vaci!

— Domnule cerșetor, o să fii aruncat afară!

— Domnule hangiu, o să mănânci bătaie!

— Bătaie? Eu? Ah! La dracu, bine a zis cine a zis: soldătoiu! e hoțoiul!

— Așa cum tot așa de bine se spune: angevin, e-un butoi cu vin! Iar tu, dragul meu, ești chiar beat mort!

— Butoi cu vin! Butoi cu vin! Fir-ai tu al naibii să fii, o să mi-o plătești!...

Restul frazei se pierdu într-o serie de interjecții cumplite, care se preschimbară de îndată în urlete, la rândul-le înlocuite de gemete.

Henri coborâ în curtică și zări două umbre, dintre care una o croia pe cealaltă, cu hotărârea și priceperea care dovedeau o mână deprinsă cu acest tip de mângâieri.

— Ajutor! Ucigașul! Începu să strige hangiu, văzând că îi vin întăriri.

Umbra bătută nu era altcineva decât hangiu. Cel care-l bătea își întreprinsese operația, îl salută cu respect pe noul venit și-i spuse:

— Domnule, după spadă și după înfățișare ghicesc în dumneavoastră un gentilom. Și eu sunt, așa că vă solicit să judecați pricina scandalului, dacă nu vă deranjează, prea mult.

Mareșalul aprobă din cap, dar nu scoase o vorbă.

— Deci, reluă necunoscutul care încerca zadarnic să străpungă întinericul pentru a putea să-și vadă interlocutorul, acest țopârlan, pe care l-am cheltănit cât putui mai bine, are năstrușnica idee să îmi scot căluțul din grajd și să-l duc să-și petreacă noaptea în staul.

— Dar grajdul nu este decât pentru trei cai, gemu hangiu. Nu e loc decât pentru calul acestui gentilom, pentru calul său de schimb și pentru acela al scutierului...

— Unde-ncap trei, merge și al patru! Nu-i așa, domnule? Un căluț atât de bun, atât de frumos... Să vi-l arăt, domnule! Veți pronunța sentin-

LBRIS

We know
books

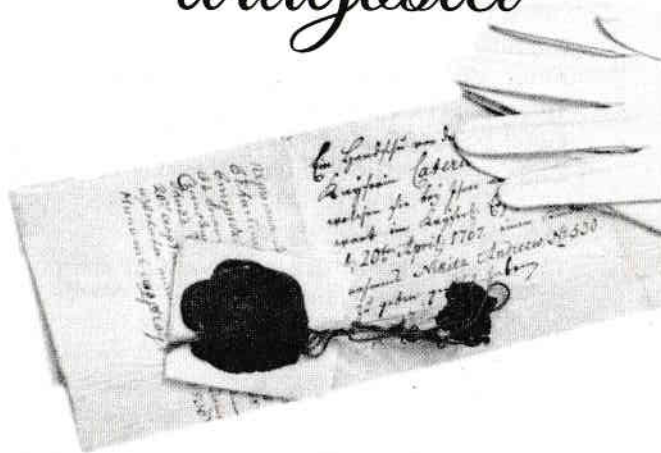

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaïllan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaïllan
Comara Faustei
Sfârșitul lui Pardaïllan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Epopeea dragostei

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Epopeea dragostei
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022 ed 2
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexionoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-247-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Epopeea dragostei / Michel Zévaco. - București:
Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-247-0

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

1

CAPITOLUL

În care o clipă de bucurie e mai puternică decât șaptesprezece ani de suferințe

După șaptesprezece ani, mareșalul de Montmorency a regăsit-o pe Jeanne de Piennes, soția de care fusese despărțit prin ticăloșia fratelui său mai mic, mareșalul de Damville.

Revedea ca într-un vis scena în care Damville îl înșelase, mărturisindu-i că fusese amantul Jeannei, duelul cu acesta când a crezut că-l lăsase mort pe locul luptei precum și dispariția contesei de Piennes, ducesă de Montmorency.

Revedea divorțul, căsătoria sa cu o altă femeie, pe care de altfel n-a iubit-o niciodată, păstrându-și inima plină de imaginea primei soții.

Anii se scurgeau astfel când, deodată, un tânăr senior, un tânăr erou, cavalerul Pardaillan, i-a adus scrisoarea aceleia pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna din viața sa.

Jeanne de Piennes trăia!

În scrisoare, ea se adresa fostului ei senior și stăpân, scoțând la iveală ticăloșia lui Damville și implora bunăvoință și sprijin pentru Loïse, fiica ei și a lui, duce de Montmorency.

Zorile luminoase ale recunoștinței și fericirii au cuprins sufletul bătrânului duce: el încercase, dar în zadar, să-l aducă pe fratele său în fața judecății regelui, în zadar îl chemase la luptă dreaptă, știind că viața Jeannei și a fiicei ei se aflau în mâna lui; în deșert răscolise tot Parisul pentru a le regăsi și era gata să se cufunde din nou în întunericul doliului său, când, iată, cavalerul de Pardaillan venise la el.

Acest tânăr, un erou din alte vremi, a cărui taină i se părea că o ghicise într-o măsură, îl dusesse de mână până la locuința misterioasă, unde era ascuns tot ce iubise el mai mult pe lume și i-o înfățișase pe Jeanne de Piennes, prima ducesă de Montmorency.

Sosise în sfârșit momentul atât de așteptat, după șaptesprezece ani de lacrimi și doliu.

Regăsea în cele din urmă tot ce avusese mai drag, bucuria inimii, vloga trupului său, însăși rațiunea sa de a fi, într-un cuvânt, o revedea pe femeia iubită.

Dar ce nenorocire! Tot astfel cum un șuvoi prea puternic de sevă face să plesnească mugurul, fericirea a zdrobit creierul celei ce-i fusese soție. În ce stare o regăsea? Nebună?...

Jeanne de Piennes, în ultimele zile ale martiriului său, atunci când se simțea lovită de moarte, mai trăia doar cu un singur gând: „Nu trebuie să mor înainte de a fi pus la adăpost fericirea fiicei mele... Dar ce fericire mai putea exista pentru sărmana micuță atâta vreme cât nu se găsea sub ocrotirea tatălui său? Da, trebuie să-l regăsesc pe Francois, chiar dacă el mă mai consideră vinovată... Să-i încredințez copilul... și apoi să mor!”

De când îl întrebase pe cavalerul de Pardaillan și acesta îi răspunsese că nu era cel îndreptățit să-i spună felul în care fusese primită scrisoarea de către mareșal, Jeanne își formase convingerea intimă că Francois citise scrisoarea și că știa adevărul. Iată de ce nu încetase să aștepte, iar când bătrânul Pardaillan a înștiințat-o de prezența mareșalului, ea nu păru deloc surprinsă.

Nu fu zguduită de nici un fior și șopti doar atât: „Iată și clipa morții mele!”

Gândul morții n-o mai părasea. Nu o dorea, dar nici nu se temea de ea.

De fapt, simțea că moare.

Ce se sfârșise în ea? De ce întoarcerea iubitului nu-i aprinsese în suflet decât o flăcără mistuitoare repede stinsă? Nu-și putea da seama.

De bună seamă că ceva se prăbușise în ea și acum își putea spune: „Iată moartea! Iată venită și clipa odihnei veșnice!”

O strânse pe Loïse cu patimă la pieptul ei și îi murmură la ureche câteva cuvinte, care avură asupra fetei un efect fulgerător, căci ea încercă zadarnic să răspundă, făcu un efort inutil de a-și urma mama, dar rămase pironită locului, sfârșită, sprijinită de bătrânul Pardaillan.

Atât era de nemăsurată oboseala Jeannei, atât de gravă încremenirea minții, încât nu băgă de seamă leșinul Loïsei.

Începu să păsească purtată de gânduri. „Francois, iubitul meu, o, Loïs a mea, am să ajung să vă văd împreună! Am să pot deci muri în brațele voastre!”

Deschise ușa arătată de Pardaillan și se găsi în fața lui Francois de Montmorency.

Voi să se avânte și i se păru chiar că se aruncă în brațele lui. Avu impresia că un strigăt puternic îi exprimase fericirea. Dar toată această succesiune de gânduri s-a redus deodată la singurul cuvânt pe care crezu că-l rostește cu adevărat: „Adio... mor...”

Apoi, pentru ea totul se sfârși. Dar trupul ei nu murise...

Doar mintea îi fusese nimicită de nebulie: această femeie care îndurase atâtea suferințe, care ținuse piept atâtor înfricoșătoare nenorociri, această minunată mamă, care nu fusese susținută în timpul calvarului său decât de ideea fixă de a-și salva copilul, ei bine, această nefericită căzu pradă uitării de sine. Încetă să mai reziste din clipa în care-și socoti fika salvată, în deplină siguranță! Nebunia care o pândea fără îndoială de mulți ani se abătuse asupra ei.

Mai bine de șaptesprezece ani de nenorociri n-au putut-o doborî.

Dar o clipă de fericire i-a ucis rațiunea.

Printr-o îndurare a soartei care se îndârjise până atunci împotriva ei - dacă mai poate fi vorba de alinări în aceste cumplite drame ale minții - omenesti - printr-un fel de milă a soartei, să spunem, nebunia Jeannei o întorcea în primii ani ai luminoasei sale tinereți, ai neprihănitei ei iubiri, în acele dragi ținuturi de la Margency, unde iubise atât de mult...

Sărmană Jeanne! Biată zână a florilor!

Istoria nedreaptă nu ți-a închinat decât câteva cuvinte șterse. Pentru visătorul căruia îi place să pătrundă cu pas șovăitor în întunecoasele anale ale trecutului, care caută fremătând prin mormanele de ruine umila floare care a trăit, a iubit, a suferit, tu vei rămâne un simbol nepătat al suferinței omenesti, iar noi, cei care ți-am evocat durerea, salutăm cu o amintire duioasă blândul și nobilul tău chip.

Când mareșalul de Montmorency își reveni în fire, se ridică într-un genunchi și plimbându-și prin încăpere privirea uimită a unuia care se crede trezit dintr-un vis, o văzu pe Jeanne șezând într-un jilț, zămbitoare, cu fața liniștită, dar, din nefericire, cu ochii lipsiți de viață.

O tânără ingenunchiată în fața ei, cu capul ascuns în poala nebunei, plângea înăbușit.

Francois se ridică și se apropie clătinându-se de acest grup atât de fermecător și de trist.

Se aplecă spre fată și îi atinse ușor umărul.

Loïse înălță fruntea.

Mareșalul îi cuprinse mâinile, o ridică în picioare, fără ca mama să încerce s-o rețină, și o privi cu nesăț.

O recunosc pe loc.

Loïse era portretul viu al mamei sale. Sau mai curând, era Jeanne la începuturile ei, astfel cum o văzuse și-o iubise el la Margency.

—Fiica mea! îngăimă el.

Loïse, zguduită de plâns, căzu în brațele mareșalului și pentru prima dată în viața ei rosti, cu o inexprimabilă încântare și o nesfârșită desfatăre, acest cuvânt neobișnuit:

—Tată!...

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaillan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaillan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaillan
Comara Faustei
Sfârșitul lui Pardaillan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Fausta

Autor: Michel Zévaco

Titlu: Fausta ed 2

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-606-050-248-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Fausta / Michel Zévaco. - București : Dexon,
2022

ISBN 978-606-050-248-7

821.133.1

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

PROLOG

O noapte înmiresmată de primăvară, misterioasă și pură. Piața din fața catedralei Notre-Dame. La un capăt, catedrala ghemuită în umbră ca un sfinx sprijinit pe labele din față, iar la celălalt capăt, un palat seniorial cu fațada severă. În balconul gotic, sub mângâierea luminii astrale, o apariție albă, fermecătoare și grațioasă. Fremătând de fericire ea urmărește cu privirea, în întunericul albastrui, pe un gentilom elegant și semeț, care se îndepărtează.

Tânăra este Léonore, singurul copil al baronului de Montaignes care, din tragica zi a Sfântului Bartolomeu, când bătrânul hughenot fusese torturat – scoțându-i-se amândoi ochii – o înconjură cu nesfârșite dovezi de dragoste.

Iar seniorul, căruia îi sunt adresate sărutările și pătimașele semne de adio, este elegantul și nobilul duce Jean de Kervilliers. Iubitul ei! După ce el se face nevăzut ea se întoarce în cameră, încet și cu părere de rău, acolo unde întâlnirile lor nocturne se scurgeau tot atât de repede ca și clipele amăgitoare ale unui vis orbitor și unde, acum un ceas, încolăcită de gâtul lui Jean, ea șoptise cea mai emoționantă și de temut dintre mărturisiri... Va fi mamă!

Cum s-a mai cutremurat ea atunci! Știa că pentru baronul Montaignes, acest tată pe care-l adoră, nu putea exista un sfârșit mai rușinos și mai sfâșietor.

De la primul cuvânt, Kervilliers se albise la față... de fericire fără îndoială, căci a prins-o strâns într-o îmbrățișare înflăcărată și a bâiguit asigurări hotărâte și liniștitoare: bătrânul nu va afla nimic. Greșeala va fi reparată la timp și nimeni nu va ști de ea. Măine, el, Jean, va vorbi! Măine, ea va deveni logodnica lui și în puține zile îi va fi soție!

Deodată, un pocnet! Un geam al balconului fusese spart, iar pe covor se rostogoli o piatră învelită în hârtie.

Léonore încremenise la început de uimire și de spaimă.

Hârtia o fascina și o atrăgea. Un bilet? Se apleacă, o ridică, șovăie și... o despăturăște. Îi soarbe conținutul dintr-o privire. Și atunci pâli.

Inima i se strânse și un geamăt de sfâșietoare disperare îi izbucni de pe buze. Ce citise oare?... Iată:

Monseniorul episcop, prințul Farnese, care va oficia mâine slujba de Paște la Notre-Dame, este singurul care vă poate spune de ce Jean, duce de Kervilliers, nu vă va lua niciodată de soție... niciodată!

Cine aruncase piatra? Un gelos din dragoste? Un dușman al familiei? Ce importanță are? Și în timp ce ființa aceea, oricare ar fi ea, ascultă și privește, iar fiica lui Montaignes se zbate luptând cu deznădejdea, ducele de Kervilliers se întoarce acasă, cade în genunchi în fața unui portret al Léonorei și hohotește:

—Ce-a spus? Că va fi mamă? Am auzit bine? E pierdută! Oh, pierdută! Dar eu?... Mizerabil ce sunt! De ce oare n-am fugit atunci când această iubire mi-a mușcat inima? Ce să fac?... Să fug! Să fug ca un laș...

La vremea slujbei celei mari din duminica Paștelui 1573, Léonore intră în catedrală, al cărui prag, ea, fiică de hughenot, nu-l trecuse niciodată.

Trăise ceasul chinurilor de neuitat. Prin minte i-au trecut mii de presupuneri înnebunitoare. Să fie oare Jean căsătorit cu altcineva? Episcopul îi va răspunde la această întrebare!

În biserică se oprește, gata să leșine, de-abia știind ce face. Acolo, în fund, în strălucirea lumânărilor, în odăjdii aurite, prințul Farnese, emisarul papei, intona *Kyria Eleison*, rugăciunea de la începutul slujbei.

Léonore înaintează. Cu eforturi tăcute, ea își deschide drum. Dar când ajunge lângă altar, se simte fără puteri. Cel mult zece pași o mai despart de prințul-episcop. Cu fața spre tabernacol, acesta oficiază, cu o înfățișare pătrunsă de o solemnă măreție...

Acum, Léonore este cuprinsă de teamă. O înspăimântă apropierea de înfrorătoarea realitate. Se agață de visul ei de dragoste, vrea să se mai amăgească câteva clipe... Deodată sună clopotul care anunță binecuvântarea!

Monseniorul Farnese a luat în mână potirul și, strălucind de splendoare, se întoarce. Un puternic fior o străbate pe Léonore din cap până în picioare. Episcopul acesta... Scânteierea aceea a ochilor! Această minunată frumusețe!... Îi sunt toate cunoscute!...

Episcopul acesta... Nu, vedenia este prea fără noimă! Trebuie să fie sigură, să vadă de aproape! Cu privirea pierdută, mișcându-se cu iuțeală, ea trece grilajul, se avântă... și atunci! Clătinându-se, urcă treptele altarului! Măinile sale încleștate se abat pe umerii episcopului înlemnit și un strigăt jalnic sfâșie tăcerea:

— Dumnezeu! atotputernic! Jean! Iubitul meu, tu ești!

Și Léonore, neînsuflețită, cade de-a curmezișul treptelor, la picioarele episcopului încremenit, alb ca marmura.

Se dezlănțuie o furtună de țipete. E un sacrilegiu! Toți se apropie grăbiți, se reped asupra Léonorei și pun mâna pe ea. Și în timp ce ea e târâtă, ridicată și aruncată în fundul unei temnițe, prințul Farnese, episcopul, ibovnicul, e sfâșiat de propria-i conștiință, care-i urlă:

—Afurisitul! Blestematul! Sunt blestemat pe veci!

În piața Grève, în dimineța cețoasă de noiembrie, în jurul unei schele din bârne groase, se tâlăzuiește un val de oameni. Lângă stâlpul cel mare din mijloc șade un uriaș tăcut: meșterul Claude... călăul! Acel sinistru schelet de stâlpi este spânzurătoarea! Iar mulțimea, adunată din cele patru zări ale Parisului, se afla acolo s-o vadă murind pe Léonore, condamnată pentru *minciună drăcească și defăimare eretică a episcopului*.

În ziua când Léonore a fost arestată la Notre-Dame, baronul de Montaignes s-a sinucis cu o lovitură de pumnal în inimă. În ce privește pe acuzată, ea a răspuns tuturor întrebărilor doar cu o privire lipsită de viață.

Sună de ora nouă. Clopotul bate. Se aude un *De Profundis*: se apropie cortegiul. Trec pe rând călugării, confreriile, penitenții care își murmură rugăciunile, medicul-jurat, garda, șeful poliției...

Apoi, sprijinită de doi preoți, cu părul despletit, în picioarele goale, cu capul căzut pe un umăr, Léonore!

În urma ei, înconjurat de inchizitorii care-l supraveghează, posomorât, îmbătrânit, descompus, pășind treaz într-un vis funebru, el, iubitul! Ordin neînduplecat venit de la Roma, de la Sfântul-Scaun: trebuie ca prezența și nepăsarea lui să dovedească lumii că eretica a mințit, învinuind un episcop chiar la picioarele tronului lui Dumnezeu!

Deodată, totul se oprește într-o tăcere înfrorătoare. Șeful poliției face semnul fatal!

Călăul se apropie. Mâna lui grea cade pe umărul gol al condamnatei. Clipa e cumplită.

În acest moment suprem, Léonore are un spasm care o smulge din strânsoarea monstruoasă. Și, unul după celălalt, două țipete scurte, ascuțite explodează de pe buzele ei încleștate!...

Femeia aceasta sortită morții se zbate în durerile facerii, acolo, sub funia spânzurătorii!

Călăul dă înapoi! Medicul-jurat se repede, în timp ce un freamăt furtunos mătură piața Grève! Iar când, în cele din urmă, medicul se ridică, lângă Léonore, prăbușită fără puteri, nemișcată, leșinată, oamenii zăresc o ființă micuță care scâncește.

— O fată! E o fată! strigă o femeie.

Mulțimea, înconjurând nou-născuta atât de plăpândă, atât de singură, este cuprinsă un moment de șovăială. Apoi, deodată, mila învinge, izbucnește și răbufnește. Se aud rugăminți, amenințări, se cere îndurare și iertare

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaillan
Epepeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaillan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaillan
Compara Fausti
Sfârșitul lui Pardaillan
Sfârșitul Fausti

Michel Zévaco

Fausta
învinsă

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Fausta învinsă
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon O
Informații, comenzi ramburs
Email aldopress@rdsmail.ro
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-249-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Fausta învinsă / Michel Zévaco. - București :
Dexon, 2022

ISBN 978-606-050-249-4

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL

Biciuirea lui Iisus

O gloată imensă se adunase în piața Grève. Mulțimea aștepta plecarea mării procesiuni organizate pentru a duce regelui Henric al III-lea plângerile orașului Paris.

Pentru marea majoritate a parizienilor, asta însemna împăcarea regelui, cu capitala sa.

Pentru o altă categorie, mai puțin numeroasă și care avea cunoștință de anumite proiecte al monseniorului de Guise; asta însemna să i se vâre frica în oase lui Henric al III-lea și să se obțină din partea lui, cu prețul supunerii Parisului și al căinței sale pentru ziua Baricadelor, un război nemilos împotriva hughenotilor, adică exterminarea lor.

Pentru o a treia categorie, asta însemna să se pună mâna pe rege și să i se ia tronul, după ce mai înainte i se va tunde părul.

În sfârșit, pentru o a patra categorie, care se reducea la o duzină de inițiați, asta însemna uciderea lui Henric al III-lea.

Nu numai piața Grève era neagră de lume, dar și străzile dimprejur gemeau de târgoveți care, cu un baltag într-o mână și cu o lumânare în alta, se pregăteau să pornească în procesiune până la Chartres.

Călătoria spre Chartres, ținând seama de încetineala cu care se mișca un asemenea exod, trebuia să dureze patru zile. Ducele de Guise pusese crainici să strige că pregătise trei popasuri de-a lungul drumului și că, la fiecare popas, se vor înjunghia cincizeci de boi și două sute de oi pentru hrana norodului drumeț.

Deci, pe la ora nouă de dimineață, clopotele parohiilor din Paris prinseră să bată. În piața Grève veniră să se înșiruie, pe rând, delegații primăriei, reprezentanții feluritelor biserici, apoi breslele, șirurile de călugări, cum ar fi cistercienii, capucinii și, în sfârșit, penitenții albi.

Printre rândurile fără de sfârșit ale lumânărilor și arcebutelor, în această procesiune se vedeau lucruri minunate. Mai întâi cei doisprezece apostoli în carne și oase, îmbrăcați cu veșmintele care se purtau pe vremea lui Isus Hristos, și câțiva soldați romani ducând uneltele patimilor lui Isus. Însuși Isus Hristos era reprezentat prin Henri de Bouchage, duce de Joyeuse, care îmbrăcase rasa de capucin sub numele de

fratele Anghel și care, mai târziu, avea să-și lepede anteriorul pentru a se război, ca apoi să intre din nou în călugărie.

Ducele de Joyeuse, deci, sau fratele Anghel, cum doriți, purta pe umeri o cruce care, din fericire, era de carton. Pe cap, o cunună de spini tot din carton zugrăvit și, în jurul gâtului, printr-un anacronism bizar, mătăniile celor din Sfânta Ligă Catolică.

În spatele lui Joyeuse deghizat în Hristos, veneau doi voinici care îl biciuiau sau se prefăceau că îl biciuiesc, ceea ce îndemna norodul să scoată strigăte de revoltă. Și revolta asta, adevărată sau prefăcută, căpăta proporții de furie când, printr-un anacronism încă și mai bizar - dar nimeni nu lua în seamă asemenea amănunte -, cei doi biciuitori strigau din douăzeci în douăzeci de pași:

— Astfel s-au purtat hughenotii cu Domnul nostru Isus Hristos!

— Moarte nelegiuitorilor! răspundea mulțimea.

La vreo douăzeci de pași în urma lui Isus, sau a fratelui Anghel, sau a ducelui de Joyeuse, mergeau alături patru penitenți care, ținându-se de braț, cu capul plecat și gluga trasă peste față, băteau la ochi prin mătăniile enorme și prin smerenia lor nemaipomenită. Puțin câte puțin dezordinea dând iama în rândurile procesiunii, cei patru penitenți se pomeniră în cele din urmă în spatele lui Isus în clipa când acesta, cu glas tunător, striga:

— Fraților! Moarte hughenotilor care m-au biciuit!...

Ovații salutară aceste cuvinte ale lui Hristos care, ștergându-și sudoarea ce-i șiroia pe frunte, spuse mai departe:

— Întrucât mergem să-l vedem pe Irod...

— Pe rege! întrerupse un glas poruncitor. Spune: pe rege, jupâne, fiindcă Parisul dorește împăcaciune cu majestatea-sa!

— E-adevărat, domnule de Bussi-Leclerc! zise Isus Hristos. Deci, fraților, întrucât mergem să-l vedem pe rege, mai înainte de toate trebuie să-i cerem să-i trimită la plimbare pe lefegii lui!...

— Bine spus, întări Bussi-Leclerc. Moarte celor *Patruzeci și cinci!*

— La moarte! îngână gloata penitenților.

Procesiunea se întindea pe o lungime de o leghe. Cu mult înaintea acestei turme, de Guise, Mayenne și fratele lor, călare și înconjuțați de vreo cincizeci de gentilomi înarmați până în dinți, vorbeau în șoaptă despre lucruri tainice.

În ce-i privește pe cei patru penitenți, despre care am pomenit, vorbeau între ei fără teamă.

— Ia spune, Chalabre, zicea unul dintre ei, l-ai auzit pe fratele Anghel?

— Tare mă mai mănâncă palmele să-i rup puțin coastele jupânului Isus!

— Te-ai întremat, dragul meu Loignes?... Și rana?

— Ei! Lovitura a fost bine dată. Ducele, dragul de el, când lovește n-o face cu mâna moale. Am crezut că mor. Oricum, vreau ca de Guise să primească din mâna mea aceeași lovitură pe care mi-a dat-o!...

— Ești nerecunoscător, Loignes! zise Monisery. Cum am fi ieșit noi din Paris dacă n-ar fi avut el ideea să meargă în procesiune pentru a-l vedea pe rege?...

— Da, bombăni Loignes. Se duce la Chartres să-i ceară regelui capetele noastre!

— Și să le dăruiască apoi lui Bussi-Leclerc și lui Joyeuse! continuă Sainte-Maline.

— Domnilor, zise Chalabre, Joyeuse a strigat adineauri: „Moarte Lefegiiilor!” Bussi-Leclerc a strigat: „Moarte celor Patruzeci și cinci!”... Joyeuse este un păcătos nebun și nu merită nici măcar o împunsătură de pumnal. Însă Leclerc nu va apuca să ajungă la Chartres. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles! răspunseră ceilalți trei.

Lăsându-i pe cei patru spadasi - patru dintre Lefegii lui Henric al III-lea - să-și urzească planurile de răzbunare și de omor, să ne întoarcem la fantastica procesiune care se îndrepta spre Chartres și să ajungem din urmă o litieră închisă, care venea la câteva sute de prăjini în urma coloanei.

Litiera era înconjurată de zece călăreți. Înăuntru se aflau două femei: Fausta și Marie de Montpensier.

— Și omul? întrebă Fausta în clipa când noi ne apropiem de litieră.

— S-a amestecat în mulțimea penitenților și merge în tăcere.

— Ești sigură că acest călugăr se află în rândurile procesiunii? stăruia Fausta.

— L-am văzut, răspunse ducesa, l-am văzut cu ochii mei.

— Pardaillan nu m-a mințit, suspină Fausta. Jacques Clement, liber, merge spre împlinirea destinului său. Ce mai! Valois este condamnat. Acum nimic nu-l mai poate scăpa...

— Ce spuneți, frumoasa mea suverană? Mi se pare că ați rostit un nume... numele domnului de Pardaillan...

— Da! spuse Fausta, privind-o drept în față pe ducesa.

— Vedeți, fratele meu și gentilomii lui rostesc adesea numele acesta de vreo trei sau patru zile...

— Ei bine, dacă dorești ca fratele domniei-tale să nu mai rostească acest nume...

— Eu? Puțin îmi pasă! zise Marie râzând.

— Da, domniei-tale puțin îi pasă. Dar e nevoie ca ducele de Guise să aibă mintea neîmpovărată de gânduri pentru ceea ce se va înfăptui. Și, pentru a-i despovăra mintea...

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan
Epopeea dragastei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaïllan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaïllan
Comara Faustei
Sfârșitul lui Pardaïllan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Pardaïllan
și Fausta

1
CAPITOLUL*Moartea Faustei*

Zorii zilei de 21 februarie 1590.

Dangățul funebru al clopotului vestitor de moarte suna deasupra Romei papilor - Romei lui Sixt al V-lea. Vuietul surd care se revărsa pe străzile încă învăluite în întuneric arăta că mari mulțimi se îndreptau spre o întâlnire importantă ce avea loc în Piața del Popolo, unde era ridicat un eșafod. Scăpărând în mâinile călăului, securea se va ridica deasupra unui cap. Capul se va rostogoli. Potrivit sentinței, călăul îl va apuca de păr și-l va arăta norodului Romei... Va fi capul unei femei frumoase și tinere, al cărei nume celebru, evocator al celei mai stranii aventuri petrecute în acele vremuri de demult, era șoptit cu un fel de admirație de către mulțimea adunată în jurul eșafodului:

— Fausta! Fausta! Fausta e cea care va muri!

Principesa Fausta era închisă în castelul Saint-Ange de zece luni, de când fusese făcută prizonieră în aceeași Romă în care-l atrăsese pe cavalerul Pardaïllan... Singurul om pe care-l iubise... căruia i se dăruise... pe care, în cele din urmă, ar fi vrut să-l ucidă, pe care, fără îndoială, acum îl credea mort. Și astfel, nemaipomenita aventurieră, care visase să reînnoade tradiția papesei Ioana, aștepta ziua în care va fi executată

Papessa Ioana - personaj feminin, care, după legenda în circulație, ar fi ocupat la o dată incertă tronul pontifical. La originea acestei legende stă influența pe care au avut-o în alegerile pontificale prințesele toscane, Teodora și Marozia.

Fapt cutremurător, execuția fusese amânată pentru că, în momentul când Fausta urma să fie dată pe mâna călăului, se aflase că era pe cale să devină mamă. Dar acum, când copilul venise pe lume, nimic n-o mai putea salva. În curând va bate pentru ea ceasul când avea să plătească îndrăzneala și înverșunata-i luptă împotriva lui Sixt al V-lea. În dimineața aceea Fausta trebuia să moară!

Într-una din fastuoasele săli ale Vaticanului, doi bărbați stând în picioare, față în față, își aruncau în cuvinte pline de ură ce păreau și mai

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Pardaïllan și Fausta
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-250-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Pardaïllan și Fausta / Michel Zévaco. - București
: Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-250-0

821.133.1

înfricoșătoare din pricina atitudinii lor neclintite și parcă împietrite. Erau bărbați în puterea vârstei și chipeși. Deși aparțineau bisericii, purtau cu grație semeață armoniosul costum al cavalerilor epocii; erau mari seniori, de bună seamă. Iar în inimile lor clocotea aceeași ură, pentru că dragostea pentru aceeași femeie îi învrăjbiase.

Unul dintre ei se numea Alexandru Peretti! Numele de familie al sanctității sale Sixt al V-lea! Omul acesta era într-adevăr, nepotul papei. Tocmai fusese numit cardinal de Montalta. Era socotit urmașul lui Sixt al V-lea, al cărui sfetnic și confident era. Celălalt se numea Hercule Sfondrato și aparținea uneia dintre cele mai bogate familii din Romagna; își îndeplinea funcția de mare judecător cu o severitate care făcea din el unul dintre cei mai duri executori ai ideilor lui Sixt al V-lea.

Iată ce-și spuneau cei doi:

— Ascultă, Montalta, ascultă! Iată că sună clopotul; nimic n-o mai poate salva acum, și nimeni!

— Am să mă arunc la picioarele papei, gemu nepotul lui Sixt al V-lea și am să obțin iertarea ei...

— Papa! Păi, dac-ar avea puterea s-o facă, mai curând ar omorî-o cu mâinile lui, decât s-o salveze. Știi Montalta, știi bine că numai eu pot s-o salvez pe Fausta. Ieri i s-a citit sentința. Acum eșafodul este ridicat. Într-o oră, Fausta va înceta să mai trăiască, dacă nu-mi juri pe Cristos, pe cununa lui de spini și pe rănile lui, că renunți la ea...

— Jur, băigui Montalta.

Și se opri, buimăcit de durere, de furie și de groază.

— Ei bine - mârâi Sfondrato - ce juri?

Erau acum atât de aproape unul de celălalt, încât se atingeau. Privirile lor rătăcite își aruncară o ultimă amenințare, iar mâinile lor frământară mânerul pumnalelor.

— Jură, hai, jură odată! repetă Sfondrato.

— Jur - tună Montalta - să-mi smulg mai curând inima decât să renunț la a o iubi pe Fausta, chiar dacă ea mi-ar purta o ură la fel de nepieritoare pe cât e dragostea mea. Jur că, atâta timp cât voi trăi, nimeni nu se va atinge de Fausta, fie el călău, mare judecător sau papa însuși. Jur s-o apăr singur, împotriva întregii Rome, dacă va fi nevoie. Și până una alta, judecătorule, mori tu primul, pentru că tu ești cel care ai rostit sentința!

În aceeași clipă, cu o mișcare fulgerătoare, cardinalul Montalta, nepotul papei Sixt al V-lea, ridică pumnalul și-l înfipse în umărul lui Hercule Sfondrato. Apoi, cu un fel de horcăit, care era poate un blestem sau poate o rugăciune, Montalta se repezi afară.

Primind lovitura, Hercule Sfondrato căzu în genunchi. Dar aproape

imediat după aceea se ridică, își desfăcu tunică și-și dădu seama că pumnalul lui Montalta nu străbătuse prin zalele care-i acopereau pieptul.

— Cămășile astea de oțel care se fabrică la Milano sunt într-adevăr bine călite - murmură Hercule cu un zâmbet sinistru. Consider că am primit lovitura, Montalta! Și-ți jur că pumnalul meu va ști să găsească drumul spre inima ta!

Alergând prin labirintul coridoarelor, al sălilor imense, al curților și al scărilor, Montalta pătrunsese în pasajul boltit care lega Vaticanul de castelul Saint-Ange și ajunsese la temnița în care Fausta, înfrântă, aștepta clipa morții.

Montalta se apropie tremurând de ușa grea păzită de doi halebardieri. Cei doi soldați schițară un gest, ca pentru a-și încrucișa halebardele. Dar fie din pricina autorității, desigur, imense, pe care o avea la Vatican nepotul lui Sixt al V-lea, fie din pricină că înfățișarea lui, în momentul acela, era înfricoșătoare, cei doi paznici se dădură înapoi.

Montalta deschise ferestruia prin care se putea vedea ce se petrece în interiorul celulei. Văzu o tânără culcată pe un pat îngust... Fausta... o ființă de o frumusețe orbitoare. Luase copilul în brațe și l-a ridicat cu un gest plin de forță și de bunătate, privindu-l cu ochii ei mari și adânci, strălucitori ca niște diamante. Lângă pat se afla confidenta ei. Fausta, cu un glas ciudat de calm, rosti:

— Myrthis, îl vei lua și-l vei duce departe de Roma, departe de Italia. Nu-ți fie teamă, nimeni nu te va împiedica să ieși din castelul Saint-Ange; am obținut ca, o dată cu mine, să se stingă și răzburarea lui Sixt al V-lea.

— Nu mă voi teme de nimic - răspunse Myrthis cu un zel înflăcărat. Căci dacă dumneavoastră veți muri, eu va trebui să trăiesc, și voi trăi pentru el.

Fausta încuviință din cap, ca pentru a lua act de această promisiune. După un minut de tăcere, rosti cu ochii ațintiți spre copil:

— Fiu al Faustei!... Fiu al lui Pardaillan!... ce se va întâmpla cu tine?... Mama ta, pe patul de moarte, îți dă sărutul mândriei și al forței prin care speră că sufletul ei să trăiască în ființa ta!... Fiu al lui Pardaillan și al Faustei, ce se va întâmpla cu tine?... S-a sfârșit...

Myrthis l-a luat în brațe pe și se retrase, întorcându-se cu spatele, ca pentru a-i ascunde micuțului, de-abia intrat în viață, vederea mamei sale, ce pășea spre moarte.

Cu un gest de un calm funebru, Fausta deschise medalionul de aur, pe care-l purta la gât, și toarnă într-un pocal dinainte pregătit boabele de otrăvă ascunse în medalion. Golește pocalul dintr-o sorbitură și se prăbușește pe pernă, moartă.

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaïllan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaïllan
Cemaara Faustei
Sfârșitul lui Pardaïllan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

*Iubirile
lui Chico*

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Iubirile lui Chico
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-251-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Iubirile lui Chico / Michel Zévaco. - București :
Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-251-7

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL

Ideile Juanei

Pardaillan, profitând de momentul în care conjurații se retrăgeau, a avut o discuție destul de înfierbântată cu Chico. Cavalerul îi ceruse micuțului să-i spună dacă nu cumva exista și o intrare secretă, necunoscută celor care se găseau în acel moment în subterane, și pe unde Pardaillan ar fi putut să intre și să iasă după cum i-ar fi convenit.

La început tânărul s-a făcut că nu pricepe. Să intre singur în subterană fără nicio altă armă decât un pumnal, era curată sinucidere. Nu putea înțelege cum seniorul francez care tocmai scăpase de la o moarte înfiorătoare se putea expune astfel, ca și cum i-ar fi făcut plăcere.

Dar Pardaillan a insistat, și, cum avea un fel al lui de a fi irezistibil, când cerea ceva, micuțul a sfârșit prin a ceda și l-a condus într-un tunel unde, afirma el, exista o intrare pe care nimeni altul nu o cunoștea.

După cum s-a văzut, nu se înșelase și într-adevăr, nici Fausta și nici ceilalți conjurați nu cunoșteau intrarea.

În timp ce Pardaillan se găsea în sală, tânărul, extrem de neliniștit, înghețat în tunel cu mâna pe resortul care acționa trapa invizibilă, nevăzând și neauzind nimic din ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a zidului, îndoindu-se totuși că ar putea avea loc o luptă și așteptând îngrijorat semnalul convenit pentru a deschide trapa, asigurând retragerea celui pe care acum îl considera marele său prieten.

Când Pardaillan a ciocănit în zid semnalul convenit, trei lovituri, micuțul se grăbi să deschidă, și-l primi pe cavaler cu o bucurie pe cât de zgomotoasă, pe atât de sinceră, manifestare care avu darul să-l emoționeze profund pe acesta.

— Credeam că nu veți mai ieși viu de-acolo, spuse tânărul când se mai calmă.

— Ei așa! răspunse Pardaillan surâzând, am pielea destul de groasă, și de altfel nu sunt prea ușor de atins.

— Sper că acum putem pleca? zise Chico care tremura la gândul că francezul ar mai vrea să rămână, expunându-se inutil după părerea sa.

Spre marea lui satisfacție, Pardaillan îi răspunse:

— Pe legea mea, da! Locul acesta o fi plăcut poate pentru animalele de noapte, dar nu este prea atractiv pentru oameni cinstiți precum Chico. Să plecăm, deci!

Răsărea soarele când Pardaillan, însoțit de Chico, își făcu intrarea în *Hanul Turnului*.

În uriașul cămin din bucătărie ardea un foc vesel, iar Barbara, bătrâna doică, pentru a nu-și pierde obiceiul, bombănea împotriva tinerelor stăpâne care nu fac nimic decât după capul lor, care după ce și-au petrecut în picioare aproape toată noaptea, se scoală primele și, împodobite cu cele mai frumoase panglici, se încurcă printre harnicii și cinstiții servitori care-și văd de munca lor cu conștiinciozitate.

Într-adevăr, mica Juana coborâse prima, neputându-se odihni toată noaptea. Palidă, cu ochii încercănați, strălucind de febră, mica Juana arăta o mare oboseală sau poate pentru faptul că a vărsat multe lacrimi. Dar, oricât ar fi fost de neliniștită, de obosită și dezorientată, nu a putut ceda cochetăriei. Se împodobise cu cele mai bogate și cele mai frumoase veșminte, se pieptănase cu grijă, se încălțase cu botinele cele mai frumoase, și astfel, cu urechea și ochii spre ușă, se mișca de colo-colo prin bucătărie așteptând neliniștită sosirea eroilor noștri.

Astfel că intrarea cavalerului arborând un aer triumfător, însoțit de Chico, o văzu din prima clipă. Și astfel, surâsul îi înflori pe buzele-i purpurii, obrații palizi se îmbujorară și ochii săi neliniștiți, împăienjeniți de lacrimi, își regăsiră strălucirea, ca prin minune.

— Ah! domnule cavaler, iată-vă întors! exclamă ea. Știți că prietenii dumneavoastră, don Cervantes și don Cesar, sunt foarte neliniștiți în ceea ce vă privește?

— Bine! zise Pardaillan surâzând, îi voi liniști, peste câteva clipe.

Dar, lucru bizar, Juana, care cu câteva ore mai devreme l-a obligat cu vehemență pe Chico să-l salveze pe cavaler dacă este posibil, Juana, care făcuse risipă de promisiuni sincere de recunoștință și afecțiune, Juana nu adresă niciun cuvânt omulețului, al cărui aer triumfător i se schimbă în consternare. Ea părea că nici nu-l vede; sau mai degrabă, da. Îi aruncă o privire. Dar ce privire, furioasă, ca și cum i-ar fi reproșat o trădare ticăloasă. Juana, fără să se mai preocupe de tânăr, întrebă:

— Seniore, doriți să urcați spre a vă odihni acum, sau mai înainte doriți să gustați ceva?

— Juana, frumoasa mea, mai întâi aș vrea să-mi vin în fire, așa că, dă ordin să-mi aducă o porție de pateu și două sticle de vin de Franța.

— Vă voi servi chiar eu, seniore, spuse Juana.

— Onoare care mă emoționează, frumoasă copilă! Între timp, dacă domnii Cervantes și El Torero nu dorm, asigură-i că m-am întors teafăr și nevătămat.

— Imediat, seniore!

Vioaie, ușoară și fericită, Juana urcă scările în fugă pentru a-i anunța pe prietenii seniorului francez despre nesperata lui reîntoarcere, făcând totodată semn unei servitoare să aranjeze masa.

În momentul în care Juana a dispărut, Pardaillan se întoarse spre Chico și izbucni într-un râs vesel și sonor. Și cum micuțul îl privea cu o figură de dureros reproș, exclamă!

— Nu înțelegi, ei? Asta arată că nu cunoști femeile!

— Dar ce i-am făcut? murmură tânărul, interzis.

Pardaillan ridică din umeri:

— Ce i-ai făcut? I-ai făcut că mi-ai salvat viața.

— Dar ea m-a rugat.

— Exact!

Și cum micuțul făcea ochii din ce în ce mai mari, izbucni din nou în râs.

— Nu încerca să înțelegi, zise el. Ceea ce trebuie să știi este că te iubește.

— Oh! exclamă Chico neîncrezător, nu mi-a spus niciun cuvânt și nu a făcut altceva decât să mă fulgere cu privirea.

— Tocmai din cauza asta spun că te iubește.

Tânărul, mâhnit, își plecă cu durere capul. Lui Pardaillan i se făcu milă.

— Ascultă, spuse el, și înțelege dacă poți. Juana este mulțumită să mă vadă viu...

— Ei vedeți, asta e...

— Dar este furioasă pe tine.

— De ce?... Nu am făcut decât s-o ascult.

— Tocmai asta e!... Juana n-ar fi vrut să fiu ucis. Nici n-ar fi vrut ca tu să fii acela care să mă salveze.

— De ce?

— Pentru că sunt rivalul tău. Femeia care iubește nu poate admite ca iubitul său să nu fie gelos. Dacă tu ai fi iubit-o pe Juana, ai fi fost gelos. Gelos fiind, nu m-ai fi salvat! Asta își spune ea. Înțelegi?

— Dar dacă nu v-aș fi salvat, mi-ar fi întors spatele. M-ar fi tratat drept asasin. Și atunci?

— Atunci, lasă lucrurile așa cum sunt, e mult mai bine. Nu te neliniști, Juana te iubește... sau te va iubi, la naiba! Ai încredere în mine? Da sau

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaillan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaillan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaillan
Cemoara Faustei
Sfârșitul lui Pardaillan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Fiul lui
Pardaillan

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Fiul lui Pardaillan
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-252-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Fiul lui Pardaillan / Michel Zévaco. - București
: Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-252-4

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

1

CAPITOLUL

Suntem la Paris, într-o dimineată limpede și însorită de mai, Henric al IV-lea domnind peste o Franță pacificată.

Fereastra unei mici case burgheze din strada l'Arbre Sec se deschide. O tânără apare în balcon. Atras parcă de o forță de neînving, chipul său încântător se ridică pe furiș spre casa din față.

Sus, la fereastra mansardei, apare un tânăr cavalier. Și acest cavalier, cu mâinile împreunate, în extaz, fixează asupra ei o privire profundă, încărcată de o adorație mută.

Tânăra fată roșește, pălește... apoi, încet, cu regret, se întoarce în cameră și închide fereastra.

Jos, în stradă, un biet nenorocit, în umbra protectoare a unui intrând, înalță spre radioasa apariție o față abătută, pe care lucesc, sub sprâncenele încruntate, doi ochi sticloși și visători. La vederea grațioasei tinere, acești ochi de nebun prind viață și, împreunând mâinile într-un gest de implorare, murmură:

„Cât este de frumoasă!...”

Cum pronunță aceste cuvinte, ceva inform, un enorm morman de grăsime apare nu se știe de unde. Se rostogolește cu o agilitate surprinzătoare și se oprește în fața omului în adorație.

— Vă găsesc din nou aici, frate Ravailac!... Mereu adâncit în sumbrele voastre viziuni, deci!

Smuls brutal din visul său, Jean-Francois Ravailac, fără a fi surprins, dar și fără plăcere, cu un aer indiferent, spuse încet, politicos:

— Bună ziua, frate Parfait Goulard.

În acest moment tânăra închide fereastra. Ravailac scoate un suspin și, fără afectare, se îndepărtează în direcția străzii Saint-Honore, antrenându-l cu el pe fratele Parfait Goulard.

Călugărul, a tras totuși cu coada ochiului la tânără. El a înregistrat, de asemenea, suspinul celui pe care l-a numit fratele Ravailac. Îndepărtându-se, ei se încrucișează cu un personaj care discută aprins cu o matroană demnă care, după toate aparențele este o mică burgheză.

Trecând aproape de călugăr, strălucitorul senior schițează un semn discret la care călugărul răspunde cu o clipire a pleoapelor.

Marele senior și însoțitoarea lui își continuă drumul, ajungând în fața micuței case a tinerei fete. O umbră, cuibărită într-un ungher nu pierde nici un cuvânt din conversația lor.

Tânărul cavalier rămăsese rezemat în coate la fereastra sa.

Discuția fiind încheiată, matroana urcă trei trepte și introduce cheia în broască.

Din întâmplare, ochii îndrăgostitului părăsiră pentru o clipă balconul și se îndreptară spre stradă. Atunci, un strigăt de mânie îi scăpă la vederea seniorului care nu se mișcase:

—Din nou Fouquet, acest desfrânat blestemat!...

Se aplecă vrând parcă să se arunce în capul acestuia, scrâșnind din dinți:

—Ce face el aici, în fața ușii ei? Cine l-a chemat?...

Matroana, care se pregătea să intre în casă, coborî o treaptă și întinse mâna. Gest de adio? Înțelegere încheiată? Acont primit? Îndrăgostitul n-ar fi putut spune. În orice caz, o cunoștea pe matroană, căci retrăgându-se de la fereastră, el era palid și bâlbâia:

—Doamna Colline Colle!... Ah! pe toți dracii, trebuie să aflu! Nenorocire afurisitului Fouquet!...

Și se repezi spre scări.

În acest moment, trei bărbați se opriră în fața ușii sale. Rămaseră nehotărâți, neîndrăznind să tragă ciocânelul.

— Ei! zise unul cu accent provensal, dă-i drumul, Gringaille... Tu ești parizian, tu știi să vorbești...

— Chiar! răspunde cel interpelat. Nici tu, Escargasse, nu ai limba în buzunar. Totuși, după părerea mea, dintre noi trei, Carcagne mi se pare că are cele mai multe șanse să-l tragă cu cinste...

— Sunteți singurele pușlamale care vreți să mă puneți rău cu șeful... Știți dumneavoastră, băiețași răi ce sunteți, că șeful ne-a interzis categoric să ne prezentăm în fața lui fără asentimentul său?...

— Cu toate acestea trebuie să-i spunem că senior Concini dorește să-l vadă chiar astăzi.

Ușa se deschide brusc, un uragan se năpustește peste ei, îi împrăștie cu brutalitate, trântindu-i în stânga și în dreapta.

— Este șeful! strigă Escargasse. I-am recunoscut maniera de a ne spune bună ziua.

Lucru curios, nu păreau nici mirați, nici uluiți. Fără îndoială, erau obișnuiți.

Fără să întârzie prea mult, izbucniră toți trei:

— Să-l urmărim!...

Și se lansară în urmărirea celui pe care-l numeau „șeful“ și de care păreau că se tem.

El parcursese deja cincizeci de pași, când izbi violent un gentilom care mergea înaintea lui. Continuă să înainteze fără să se întoarcă, fără un cuvânt de scuză.

— Hei! domnule grăbit! strigă gentilomul, dar îndrăgostitul nu întoarse capul. Poate nici nu auzise.

Deodată, un pumn se abătu pe umărul său. Sub tăria loviturii, îndrăgostitul fu nevoit să se oprească. Se întoarse scrâșnind din dinți.

Se trezi în fața unui gentilom de înaltă ținută, care putea să aibă șaiszeci de ani, dar nu părea să depășească cincizeci. În orice caz, acest gentilom era dotat cu o forță uluitoare deoarece a putut, cu o singură mână, fără un efort aparent, să paralizeze rezistența îndrăgostitului nostru.

Gentilomul, foarte calm, fără mânie, îl privește cu răceală.

— Observ, domnule, că dacă nu v-aș fi oprit, susceptibilitatea mea ar fi putut provoca o nenorocire ireparabilă. Înțeleg să trec cu vederea bruschețea manierelor dumneavoastră. Du-te tinere, de data aceasta cavalerul Pardaillan va uita impolitețea.

Îndrăgostitul tresări violent. Apropiindu-se de cavalerul Pardaillan, aproape atingându-l, privindu-l în ochi, mârâi:

— Vă rog să mă scuzați!... Dar eu, care nu sunt cavalier, eu, Jehan, căruia i se spune le Brave, nu voi ierta niciodată umilirea... Vă voi omorî, domnule!... Plecați, profitați de cele câteva ore care v-au mai rămas de trăit. Măine dimineată, la ora nouă, vă voi aștepta în spatele zidului de la Chartreux... Iar dacă veți uita să veniți la întâlnirea pe care v-am dat-o, să știți că Jehan le Brave va ști să vă găsească, chiar dacă v-ați ascunde în fundul iadului!

Și se îndepărtă ca o fiară dezlănțuită.

Pardaillan ridică nepăsător din umeri și se îndepărtă liniștit, fluierând ușor o arie de pe vremea lui Charles al IX-lea.

LBRIS

We know
books

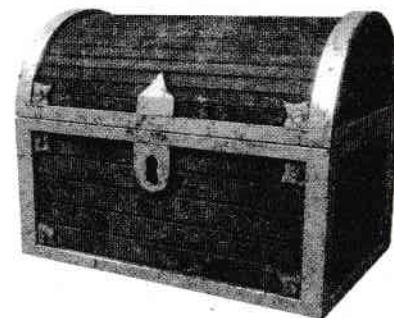

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan
Epopéea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaïllan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaïllan
Comoara Faustei
Sfârșitul lui Pardaïllan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

*Comoara
Faustei*

1
CAPITOLUL

În această dimineață, Henri al IV-lea îl aștepta pe ministrul său Sully într-un mic cabinet al apartamentului regal. Ministrul solicitase această întrevedere, necesară ca urmare a confidențelor pe care i le făcuse, în ajun, cavalerul de Pardaillan. Acesta, devotat regelui, lăsase de înțeles lui Sully că viața regelui era în pericol. Avertismentele sale precizau că, după informațiile adunate, se plănuia uciderea lui Henri al IV-lea cu prilejul ceremoniei de încoronare.

Ministrul Sully făcea o legătură între aceste avertismente și intrigile duse împotriva regelui de către anturajul nefast al Mariei de Médicis, regina; îi cunoștea, efectiv, influența funestă pe care o exercita asupra soției regelui florentinul Concini, favorit fără scrupule și soția sa, Leonora Galigai.

Abia introdus la rege, Sully încercase să-i fie acceptată ideea sugerată de Pardaillan, de a părea că regele cedează dorinței reginei și să fixeze o dată sigură a ceremoniei încoronării. Dar regele nu era omul care să se mulțumească cu explicații confuze. Încolțit, Sully trebui să se resemneze și să-l pună pe rege la curent cu avertismentul mascat dat de Pardaillan.

De la primele cuvinte, Henri pâlise.

— Pe toți dracii! Prietene, mă vor asasina, asta-i sigur!... Nu voi ieși viu din orașul ăsta!

— Nu vă vor ucide, sire, dacă veți urma sfatul care vi se dă.

— Și apoi?... Voi fi cumva în câștig dacă voi ajunge până la primăvara viitoare?

— Hm! Sire, vă voi răspunde cu ceea ce mi-a răspuns domnul de Pardaillan: veți câștiga aproape un an. În primăvară, sire, vă veți începe campania și veți fi la adăpost de pumnalul asasinilor. Și cum sfârșitul acestei campanii nu poate fi pus la îndoială, vă veți întoarce din Germania învingător, măreț, aureolat cu prestigiul gloriei încât nimeni nu va îndrăzni să încerce ceva împotriva voastră.

— Ei bine, fie! Mai ales că nu văd altă cale de urmat. Dar pentru a grăbi acel mare proiect cu câteva luni, după cum ai spus, e nevoie de bani. Îi vei avea?

— Voi găsi tot ceea ce va trebui și poate chiar mai mult decât e nevoie.

Sully povesti în câteva cuvinte tot ceea ce știa despre comoara Faustei și sfârși spunând:

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: Le Trésor de Fausta

Titlu: Comoara Faustei

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email aldopress@rdsmail.ro

www.aldopress.ro

ISBN 978-606-050-253-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Comoara Faustei / Michel Zévaco. - București :
Dexon, 2022

ISBN 978-606-050-253-1

821.133.1

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

— Aceste zece milioane ne vor fi de un real ajutor pentru a grăbi pregătirile voastre militare.

— Dar, sublinie regele, după câte se pare, aceste milioane încă nu ne aparțin.

— Să avem iertare, Sire, spuse cu răceală Sully, de mai bine de douăzeci de ani aceste milioane sunt ascunse în regatul vostru, fără ca proprietarul să dea vreun semn de viață. Nici dumneavoastră, nici predecesorii voștri nu și-au luat, după câte știu eu, niciun angajament asupra acestui subiect. Ceea ce se găsește pe pământurile regelui, aparține regelui. Avem destui juriști care să o ateste.

Henri al IV-lea, ca și Sully, chiar dacă nu în același grad, era interesat. Și cum Bearnezului îi plăcea ca atunci când lua o hotărâre să meargă până la capăt, decise să lichideze chiar atunci problema ceremoniei de încoronare, chemând-o pe regină.

— Doamnă, spuse el hotărât după ce regina se așezase, mi-ați cerut o audiență. Bănuiesc că este vorba, din nou, despre ceremonia încoronării voastre.

— Într-adevăr, sire, doream această audiență. Dar cred că va avea soarta celor precedente. Regina nu poate obține nimic de la rege.

— Ei bine, doamnă, vă înșelați. Regele vă acordă azi ceea ce a refuzat până acum.

— Cum? bolborosi Maria de Medicis surprinsă, consimțită?

— Tocmai am discutat cu vărul meu Sully, unele hotărâri importante. E posibil - nu e vorba de nimic sigur, remarcăți asta - e posibil să-mi încep campania la primăvară. În timpul absenței mele, veți asigura regența, doamnă. Reflectând la aceasta, am hotărât că este necesar să vă asigur autoritatea, atât cât îmi stă în putere. În ciuda marilor cheltuieli ce le va necesita, această ceremonie este necesară. De aceea am hotărât: am fixat data pentru douăzeci septembrie.

Maria de Medicis se repezi la rege și, prinzându-i mâinile, exclamă sincer emoționată:

— Cât de bun ești, Henri!... Și cât de fericită mă faci!...

— Da, iubito, îi replică regele cu puțină melancolie în glas, sunt bun... Poate că-ți vei aminti... atunci când nu voi mai fi.

Dar spiritul sec, profund egoist, al Mariei de Medicis începu deja să se facă simțit, și ea reluă:

— Pentru că regele pare așa de bine dispus în ceea ce mă privește, voi profita pentru a-i mai cere ceva.

— Și anume? întrebă Henri cu oarecare reținere.

— Sire, am nevoie de bani.

— Iarăși? strigă Henri posomorât.

— Sire, e vorba de o nimica toată. Doar douăzeci de mii de livre!

— Numai atât, doamnă? o maimuțări regele, nemulțumit. Credeți că douăzeci de mii de livre e o nimica toată?... Ei, la naiba! Credeți că voi pune poporul la noi biruri numai din dorința voastră de a-l îngrășa pe nesătulul de Concinnii, căruia de bună seamă îi veți da banii?... Fiindcă știu, în mod sigur că toți banii pe care vi-i dau trec în cuferele sale. Pentru a-l îmbogăți, vă sărăciți pe dumneavoastră și acum vreți să mă sărăciți și pe mine. Pe toți dracii doamnă, poate că sunt bun, dar nu prost!

— Slavă Domnului, ripostă regina cu acreală, nu sunteți chiar atât de zgârcit când e vorba să satisfaceți capriciile amantelor voastre!

— Eu sunt stăpânul, strigă Henri bătând din picior, mânios. Fac ce vreau!

— Fie, spuse Maria făcând o reverență ironică. Voi spune stareței de la mănăstirea Montmartre că regina Franței nu-i destul de bogată pentru a-i ajuta casa, și pe Dumnezeu, după cum a fost rugată s-o facă. Îi voi spune să se adreseze doamnei de Verneuil, căreia regele, care este stăpânul, nu-i refuză nimic din ceea ce îi refuză reginei.

Și furioasă, uitând deja marea satisfacție pe care regele tocmai i-o dăduse, se îndreptă spre ușă.

Dar la cuvintele „stareța mănăstirii Montmartre”, regele și Sully schimbară o privire rapidă. Și se înțelesesă.

— O clipă, doamnă! strigă Henri îmblânzit. Dacă refuz să dau banii pe care-i cereți pentru a-i îndopa pe nesătulii voștri italieni, nu înseamnă că sunt împotriva operelor caritabile. Nu vreau să se spună că ficele domnului au cerut ajutorul reginei în zadar. Explicați-vă, vă rog.

— Aflați, Sire, că doamna de Montmartre tocmai a aflat că, sub capela Mântuitorului, trebuie să fie o subterană unde se găsește un altar de piatră, care nu este altul decât acela unde sfântul Denis celebra în timpurile din vechime, slujba divină. Stareța ar dori să facă săpături și să scoată la lumină acel loc sfânt care ar putea deveni pentru credincioși un loc de pelerinaj, fapt care ar reda mănăstirii vechiul ei prestigiu. Dar fiind săracă, iată pentru ce a apelat la regină sub a cărei protecție s-a pus. Cele douăzeci de mii de livre pe care le-am cerut, sunt destinate acestor lucrări. E vorba de o operă pioasă, după cum vedeți, și care va atrage asupra casei Franței binecuvântarea Domnului.

Din privire, regele îl întrebă pe Sully. Acesta făcu un gest de aprobare și-i șopti câteva cuvinte. Maria de Medicis urmărea scena neliniștită. Și asta pentru că Sully era de fapt vistiernicul regelui. El era acela care dădea reginei, ca și amantelor suveranului, fondurile alocate.

Maria de Medicis se calmă totuși repede deoarece regele, redevenit amabil, îi spuse:

— Să mă ferească Sfântul, iubito, să te împiedic de la o operă de caritate care ar putea, după cum spui, să aducă asupra noastră binecuvântarea cerului.

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaïllan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaïllan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaïllan
Comara Faustei
Sfârșitul lui Pardaïllan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

Sfârșitul lui Pardaïllan

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Sfârșitul lui Pardaillan
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

www.aldopress.ro

ISBN 978-606-050-254-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Sfârșitul lui Pardaillan / Michel Zévaco. -
București : Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-254-8

821.133.1

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

1 CAPITOLUL

Strada Saint-Honore

Era o dimineață senina de primăvară, mângâiată de briza veselă, parfumată de copacii în floare din grădinile Luvrului din apropiere...

La intrarea în strada Grenelle, mai puțin animată, staționa o litieră simplă, fără blazon, ale cărei draperii de piele erau ermetic închise. În spatele litierei, la câțiva pași, o escortă de zece zdrahoni înarmați până-n dinți. Toți călare pe cai viguroși, toți tăcuți și rigizi în șeile luxos ornate, asemenea unor statui ecvestre, cu ochii ațintiți la un cavaler - altă statuie ecvestră formidabilă - care stătea în dreapta litierei, în apropierea draperiilor. Era un colos, un gigant cum rar întâlnești, cu umeri largi în stare să suporte, fără nici un efort, greutatea uriașă, ce părea înzestrat cu o forță extraordinară. La fel ca și cei zece tâlhari - al căror șef de temut era fără nici o îndoială - cu ochii ațintiți asupra lui, gata să asculte la cel mai mic gest, el, indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui, nu-și dezlipa ochii de la draperiile în preajma cărora stătea. Era clar că și el era gata să asculte de un ordin, care, în orice clipă putea să vină din interiorul acestei litiere, atât de misterios închisă.

În stânga litierei, stătea în picioare o femeie vârstnică care, din strada Saint Honore, supraveghea cu atenție acest du-te-vino neîncetat al mulțimii.

Deodată, ea își lipi buzele de draperie și spuse în șoaptă:

— Uitați-o, doamnă, pe Muguette sau Brin de Muguet, cum o cheamă.

Un colț al draperiei grele se ridică imperceptibil. Doi ochi mari și adânci, de o drăgălășenie tulburătoare se iviră dintre pliuri, privind cu atenție pe cea pe care bătrâna o recomandase sub acest nume poetic de Brin de Muguet.

Era o fată care abia avea șaptesprezece ani. Cu ochii isteți, cu surâsul accentuat de o ușoară maliție, tenul de o albeață sclipitoare care făcea să pălească și frumoșii crini ce-i ținea în brațe, cu mersul sigur, sprinten, ușor, plin de grație, trecea prin mulțime cu o deosebită ușurință. Și cu o voce armonioasă, extraordinar de seducătoare, atrăgătoare ea își intona „chemarea“:

— Cumpărați flori! Uitați-o pe Brin de Muguet cu crini și trandafiri!... Cumpărați flori, draguțe doamne și gentilomi!

În spatele lui Brin de Muguet, la o distanță respectabilă fără să pară că-l observa, un tânăr îi urmărea toate mișcările cu o răbdare de vânător la pândă sau de îndrăgostit. Văzându-i privirile pline de pasiune fixate asupra ei, de departe, nu puteai să te înșeli: era un îndrăgostit. Un îndrăgostit timid care, fără îndoială, nu îndrăzniise încă să se declare.

Misterioasa doamnă invizibilă, după o examinare destul de îndelungată, spuse de după draperie, cu o voce dulce și insinuantă:

— Această tânără are aerul de a fi foarte iubită de popor. Acum cincisprezece zile, când am revenit în Paris, am auzit vorbindu-se peste tot numai de Muguette sau Brin de Muguet. Nu m-aș fi îndoit că este ea. După câteva zile, când am întâlnit-o din întâmplare, eram atât de emoționată încât n-am putut s-o abordez. Ești sigură că este aceeași care ți-a fost adusă, copil nou-născut, de către Landry Coquenard?

— Care Landry Coquenard era atunci omul de încredere, sufletul damnat al lui Signor Concino Con-cini, care atunci nu era... suficient... Da, doamnă, chiar ea este!... este fiica lui Concini!

— Fiica lui Concini și a mai cui?... Știi?

Această întrebare fu pusă cu o indiferență aparentă. Dar insistența cu care ochii negri cercetau privirea bătrânei aplecată peste draperie, arăta că această indiferență era doar afișată.

— Nu doamnă, din nefericire, nu știu numele mamei! Și e păcat, căci aș fi câștigat o avere... cu acest secret!...

Era sinceră. Așa probabil își zise doamna invizibilă, căci ochii încetară s-o mai cerceteze și se opriră asupra lui Brin de Muguet care-și continua mersul grațios, fără a bănuî că cineva se ocupa de ea. Și revenind la bătrână, atentă, insistă:

— Ești sigură că ea este?... Ești sigură că nu te-înșeli?

— Vedeți, doamnă, am cunoscut-o până la paisprezece ani pe această micuță. Nu au trecut mai mult de trei ani de când m-a abandonat acolo, înșelându-mă groaznic. Dar ajunge, astea-s micile mele probleme... Ea nu s-a schimbat. A crescut puțin, s-a mărit puțin, dar ea e și am recunoscut-o din prima clipă.

Și întorcându-se spre tânără, cu o lucire rea în ochi, cu buzele strânse și vocea seacă amenințătoare:

— Priviți-o ce face... Totuși eu am învățat-o meserie, eu care m-am sacrificat pentru ea. Adună bani, adună bani! Pe bună dreptate, mie ar trebui să-mi revină toți acești bani...

— Nu vei pierde nimic. Ți voi cumpăra toate drepturile pe care le preținzi pentru acest copil. Și te voi plăti însutit, așa cum ea nu ar fi putut să-ți dea niciodată. Du-te, acum, du-te și fii blândă... dacă poți.

Bătrâna se înclină, din nou, de data aceasta jubilând. Și în timp ce se strecura spre strada Saint-Honore, îi trecu prin minte: „Viitorul mi-e asi-

gurat!... Pentru mine a fost o adevărată binecuvântare întâlnirea cu această doamnă, atât de bogată și generoasă...”

Totuși se vede că la ea lăcomia era nesățioasă căci imediat ce se bucurase, începu să se vaite cu un regret amar: „Dacă aș putea numai să-i spun acestei mici ciume de Muguette - pentru că așa o cheamă acum - dacă aș putea s-o fac să-mi spună ce-a făcut cu micuța Loïse pe care mi-a furat-o când a fugit de la mine, aceasta ar face să-mi pice în pungă mulți bani în plus. Și nu-i de disprețuit. Ea nu știe, dar eu știu că această micuță Loïse este unicul copil al domnului Pardaillan despre care se spune că este foarte bogat în ținutul său Saugis și care, sunt sigură, că n-ar ezita să-și sacrifice averea pentru a-și regăsi copilul mult iubit. E de văzut, e de văzut...”

CAPITOLUL 2

În jurul stâlpului infamiei din strada Saint-Honoré

Totuși, Brin de Muguet își vedea în continuare de meseria ei recentă și delicată. Taraba sa era aproape goală, nu mai rămăseseră decât câteva mănunchiuri de flori. Deodată, bătrâna îi ieși înaintea, cu mâinile în șolduri. Brin de Muguet pâlî îngrozitor. Se dădu repede înapoi, ca și cum ar fi călcat, în acel moment, pe un șarpe veninos. Și strigă:

— La Gorette!

Vocea-i sugrumată de groază îl făcu pe îndrăgostit, care o urma tot timpul, să se apropie imediat, aruncând bătrânei o privire amenințătoare, care i-ar fi dat de gândit acesteia, dacă ar fi observat-o. Dar ea nu dădu atenție acestui tânăr. Rânji:

— Da, micuța mea, sunt eu Thomasse la Gorette. Nu te așteptai să mă întâlnești, nu-i așa?

— Lasă-mă să trec. Mă grăbesc să-mi termin treaba, spuse bănuitoare Brin de Muguet.

— Totdeauna, iute, deci! glumi La Gorette. Un minut, un minuțel să-mi acorzi. Și plângând: Saint-Thomasse să-mi ajute, nu sunt mama ta, e-adevărat... Dar te-am crescut... dacă tu ai uitat, eu nu te-am uitat, vezi, eu te iubesc, ca și cum ai fi propria-mi fiică.

— În fine, ce vrei?

LBRIS

We know
books

Colecția Michel Zévaco:

Pardaillan
Epopeea dragostei
Fausta
Fausta învinsă
Pardaillan și Fausta
Iubirile lui Chico
Fiul lui Pardaillan
Comcara Faustei
Sfârșitul lui Pardaillan
Sfârșitul Faustei

Michel Zévaco

*Sfârșitul
Faustei*

Autor: Michel Zévaco
Titlu: Sfârșitul Faustei Ed 2
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2021, 2022
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-255-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZÉVACO, MICHEL

Sfârșitul Faustei / Michel Zévaco. - București
: Dexon, 2022
ISBN 978-606-050-255-5

821.133.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

1 CAPITOLUL

Încercuirea din strada La Cossonnerie

La moartea regelui Henri al IV-lea, reginei-mamă Maria de Medicis i s-a recunoscut de către Parlament regenta regatului. Ea și-a dăruit orbește încrederea unui aventurier italian, Concino Concini - mai târziu mareșal d'Ancre - și soției sale, Leonora Galigai; ei au inițiat în jurul tronului lui Ludovic al XIII-lea o serie de intrigi împotriva tânărului monarh.

O doamnă ambițioasă, ducesa de Sorrientes - alias Fausta - acreditată în Franța ca trimis al regelui Spaniei, Filip al III-lea, și consilierul său contele Cristobal d'Albaran, își propun să-l înlocuiască pe Ludovic al XIII-lea la tronul Franței cu contele d'Auvergne, duce d'Angouleme, care nu este altcineva decât Carol de Valois. Ducesa de Sorrientes spera ca prin proiectată căsătorie cu ducele d'Angouleme să devină ea însăși regină a Franței! Pentru a-și putea realiza proiectele ambițioase, a luat în serviciul ei un tânăr cavaler, Odet de Valvert, cunoscut pentru curajul lui.

Valvert este vărul lui Jehan de Pardaillan, căsătorit cu Bertille de Saugis. Tânărul cuplu s-a retras în provincie în urma răpirii copilului lor, micuța Loise.

Valvert, care aflase de la cavalerul de Pardaillan - tatăl lui Jehan - și de la Landry Coquenard, credincios și fidel servitor, despre tâlharii din slujba ducese de Sorrientes, se alătură acestora pentru a servi și apăra interesele regelui. Dar o bruscă revelație îl fulgeră pe Odet de Valvert: îndrăgostit de o tânără florăreasă numită Muguette - pe numele ei adevărat Florence - află că este fiica lui Concini și a Mariei de Medicis. Aceasta din urmă și-a adus fiica nelegitimă la Luvru. În schimb, ducesa de Sorrientes o ține pe Loise sub puterea ei. I-o spune lui Pardaillan, adăugând că nepoata îi va fi înapoiată dacă renunță la luptă.

Pardaillan a refuzat un asemenea târg dezgustător.

Au trecut trei zile de la vizita ducese de Sorrientes. Valvert se întorsese la locuința lui din strada Cossonnerie. E de la sine înțeles că Landry Coquenard îl urmăse. În fiecare zi Valvert venea să-l vadă pe Pardaillan.

După fiecare vizită, care se prelungea mai mult sau mai puțin, pleca și făcea lungi drumuri în Paris, fie singur, fie urmat de Landry.

Oare încotro mergea? Cel mai adesea dădea târcoale Luvrului. Luvrul în care se afla iubita lui. Cel puțin, așa credea, și Pardaillan credea același lucru. Era o teribilă imprudență. În orice clipă risca să se întâlnească nas în nas cu Concini și cu spadasiinii lui. O știa prea bine, dar era ceva mai tare decât el: trebuia să vină să respire puțin din aerul pe care îl respira Florence a lui.

Ar trebui spus că pentru a săvârși această nebună bravadă care putea să-l coste scump, consimțise totuși să-și la anumite precauții ca de pildă aceea de a-și ascunde fața în gulerul mantalei. Trebuie să mai adăugăm că nu-și luase această măsură de prevedere decât la insistențele repetate ale lui Landry Coquenard care, văzând unde îl ducea stăpânul lui, începuse să strige de groază.

Cât despre Pardaillan, își petrecea timpul bătând Parisul de la un capăt la altul, absolut singur. Era limpede că, la rândul lui, căuta ceva sau pe cineva. Oare nu cumva pe micuța Loise? Am putea spune: nu, cu toată siguranța. Pardaillan îi spusese Faustei că nu o va căuta. S-ar putea crede că n-a vorbit în vânt. Știa foarte bine ce spune.

Pe de altă parte, știm că își ținea întotdeauna promisiunile.

Și asta nu-i ceva extraordinar, cum am putea crede la prima vedere, pentru bunul motiv că nu promitea niciodată decât ceea ce era sigur că poate duce la bun sfârșit. Pardaillan promisese că nu-și va căuta nepoata; cu alte cuvinte, era sigur că nu avea nevoie să o caute. Și dacă nu avea nevoie s-o caute, era limpede că nu-și pierdea timpul s-o facă.

În această nouă și, cu siguranță ultimă luptă pe care o ducea împotriva Faustei, singura teamă a lui Pardaillan era să-și vadă fiul - pe Jehan - aruncându-se și el în bătălie. Știa foarte bine că fiul său n-ar fi ezitat o clipă și ar fi venit de partea lui. Dar ideea de a-și vedea fiul luptând împotriva mamei sale, într-o luptă care putea și chiar trebuia să fie mortală pentru unul dintre adversari, ei bine, ideea asta îi era de nesuportat.

Sorții au vrut ca Jehan de Pardaillan să se afle pe moșia lui, la Saugis, lângă soția sa, Bertille, bolnavă. Pardaillan se temea să-l vadă pe Jehan venind pe nepusă masă. Ca să evite această catastrofă, Pardaillan l-a trimis la Saugis pe Escargasse cu misiunea de a-și liniști prietenul și stăpânul și să-l anunțe că domnul cavalier pleca într-o călătorie îndepărtată, în care el și Gringaille aveau să-l însoțească, fiindcă era vorba de micuța domnișoară Loise, pe care domnul cavalier spera să o regăsească.

Escargasse, crescut și stilat de Pardaillan, își îndeplinise misiunea cu atâta dibăcie, încât Jehan nu bănuise nimic și rămăsese lângă soția lui.

Escargasse revenise a doua zi, punându-l pe domnul cavalier la curent cu cele petrecute.

Acum Pardaillan era liniștit: era sigur că Jehan nu va veni la Paris știind că tatăl lui nu mai este acolo.

După ce i-a povestit cele întâmplate și a primit felicitări binemeritate, Escargasse a pus pe masă o pungă rotunjoară cu un sunet plăcut, spunând:

— Din partea domnului marchiz, pentru cheltuielile de drum ale domnului cavalier. Când acești cinci sute de pistoli vor fi cheltuiți, nu va trebui decât să faceți un semn și vor veni alții. Și apoi, cu orgoliu: Ei, da, suntem bogați, slavă Domnului!

Cu un zâmbet de satisfacție, Pardaillan a înșfăcat punga, a cântărit-o o clipă în mână și, numaidecât, s-a dus s-o închidă în fundul unui cufăr, mormăind:

— Iată niște bani care ajung la timp. Naiba să mă ia, dar nu mă gândisem la povestea cu banii, care are totuși importanța ei!... Din fericire, Jehan, știindu-mă bine, s-a gândit la ea.

Dar imediat după ce a vărât punga la locul cu pricina, a scos-o din ascunzătoare, a luat din ea o bună parte din monede și le-a pus în altă pungă, băgând restul la loc. Ținând punga în mână, s-a așezat din nou în fața lui Escargasse. Și apoi, cu vocea lui repezită:

— Ia asta și ascultă-mă, îi spuse întinzându-i banii.

Escargasse se conformă: luă banii și îl ascultă pe Pardaillan, care vorbi destul de mult. Apoi Escargasse se urcă în șa și plecă. Ieși din Paris și fără să se grăbească peste măsură, ca un om care călătorește în voie, a luat-o pe drumul spre Orleans. Nu știm exact încotro se îndrepta astfel Escargasse, din ordinul lui Pardaillan. Dar știm că drumul spre Orleans este în același timp și drumul spre Sud: spre Spania. Iar Escargasse, ca bun meridional, putea să se facă înțeleș cu ușurință în spaniolă sau în italiană, la fel ca și în provensală, gasconă sau franceză.

Cât despre Gringaille, care era parizian, în timp ce Escargasse se ducea la Saugis, acesta se duse pe strada Saint-Nicaise, unde se găsea palatul Sorrientes, locuința Faustei. În fiecare dimineață se ducea acolo, iar în fiecare seară venea să spună domnului cavalier tot ce a văzut și a auzit. Se ducea travestindu-se în fel și chip și știa atât de bine să se facă de nerecunoscut, încât Valvert, întâlnindu-l de mai multe ori, nu-l recunoscuse.

Așa încât, după cum se vede, Pardaillan nu rămânea deloc inactiv și probabil că pregătea una din acele lovituri pe care Fausta avea s-o resimtă puternic. Dar e de remarcat că nu-l folosea pe Valvert. Asta pentru că ajutorul tânărului nu-i era absolut indispensabil pentru moment. Și apoi îl știa îndrăgostit și Pardaillan, plin de delicatețe și îngăduință, își făcea